

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 13547/15
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., Улица ... бр. ..., кога заступа Мирослав Манасијевић, адвокат из Враћа, Цара Душана 12 б/3, ради поништаја решења тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Нишу, ДКЛ бр. 13/15 од 07.08.2015. године, у предмету дисциплинске одговорности, у нејавној седници већа, одржаној 27.04.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Нишу, ДКЛ бр. 13/15 од 07.08.2015. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Нишу, да тужиоцу А.А. из ..., Улица ... бр. ..., накнади трошкове управног спора, у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем усвојен је приговор пуномоћника запосленог А.А., адвоката Мирослава Манасијевића из Враћа, делимично је поништено решење Дисциплинског старешине Полицијске управе у Враћу, ДС бр. ... од 05.06.2015. године и одлучено да се мења диспозитив првостепеног решења, тако што се преиначава дисциплинска мера – новчана казна у износу од 10 одсто од месечне плате запосленог остварене у месецу у коме је решење о утврђеној

дисциплинској одговорности постало коначно, и у складу са чланом 158. став 1. тачка 1. Закона о полицији, запосленом А.А. се изриче дисциплинска мера – опомена, док се у осталом делу потврђује првостепено решење Дисциплинског старешине Полицијске управе у Врању, ДС бр. ... од 05.06.2015. године. Наведеним решењем Дисциплинског старешине Полицијске управе у Врању од 05.06.2015. године, тужилац је оглашен одговорним за лаку повреду службене дужности из члана 156. став 1. тачка 2. Закона о полицији – “непрофесионални однос према грађанима или запосленима за време рада”, за коју му је изречена дисциплинска мера – новчана казна у износу од 10% од месечне плате запосленог остварене у месецу у ком је решење о утврђеној дисциплинској одговорности постало коначно.

У тужби поднетој Управном суду 23.09.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је полицијски службеник Б.Б., доставио потврду о привременој спречености за рад у ПС у Трговишту 18.03.2015. године, а на боловању се налазио од 18.03 до 26.03.2015. године. Истиче да је упутио ПУ у Врању захтев за контролу боловања именованог, при чему је комисија за контролу боловања дана 31.03.2015. године извршила предметну контролу код Б.Б., који је дознаке о закљученом боловању прибавио истог дана 31.03.2015. године и доставио ПС у Трговишту дана 01.04.2015. године. Сматра да је јасан закључак да није могао знати да је именовани полицијски службеник закључио боловање 26.03.2015. године, због чега није ни могао 31.03.2015. године о томе да обавести чланове комисије за контролу боловања. Додаје да тужени орган у образложењу оспореног решења није оценио наводе његовог приговора изјављеног против решења дисциплинског старешине од 05.06.2015. године. Предлаже да Суд након одржане усмене јавне расправе, уважи тужбу, поништи оспорено и решење дисциплинског старешине од 05.06.2015. године и предмет врати првостепеном органу на поновно одлучивање, а туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 30.000,00 динара, као и за судске таксе за тужбу и одлуку Суда према Таксеној тарифи и остале трошкове по одмерању Суда.

Тужени орган није дао одговор на тужбу, а из судских списа произлази да је одговор на тужбу дао првостепени орган и доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора, због чега је Суд решио спор, у изостанку одговора на тужбу туженог органа.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Према одредби члана 235. став 1. истог закона, одредбе овог закона које се односе на

првостепено решење сходно се примењују и на решења која се доносе по жалби, а одредбом става 2. истог члана закона, између осталог је прописано, да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је разматрајући наводе из изјављеног приговора, нападнуто решење и остале доказе у списима предмета, у смислу члана 229. до 235. Закона о општем управном поступку, тужени орган констатовао да је поступак вођен од стране овлашћеног лица и да је првостепено решење донело овлашћено лице за одлучивање, да је приговор допуштен и благовремено изјављен и да је приговор изјавило овлашћено лице. Тужени орган је нашао да је диспозитив првостепеног решења јасан, да решење има образложење које садржи разлоге за одлуку, да су приликом доношења првостепеног решења правилно и потпуно утврђене све чињенице које су од значаја за доношење законитог и правилног решења и да у приговору нису изнете нове чињенице и нови докази који би искључили или умањили дисциплинску одговорност запосленог А.А.. Према налажењу туженог органа, првостепени дисциплински поступак је у свему вођен у складу са чланом 6. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова и Законом о општем управном поступку, а током првостепеног поступка није учињена битна повреда одредаба Закона о општем управном поступку, нити повреда прописа којима је регулисана дисциплинска одговорност запослених, због чега је поступак који је претходио решењу правилно спроведен и првостепени орган је поступио у свему у складу са одредбама члана 125. и члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку. Из образложења оспореног решења даље произлази да је тужени орган детаљном и свеобухватном анализом доказа који су достављени уз списе дисциплинског предмета, оценио да је дисциплински старешина у првостепеном поступку недвосмислено утврдио постојање елемената лаке повреде службене дужности, описане чињеничним описом диспозитива решења првостепеног органа, због чега су наводи и примедбе из приговора усмерени на избегавање дисциплинске одговорности и у супротности са изведеним доказима, те не могу бити од утицаја на одлучивање и решавање у овој управној ствари. Према налажењу туженог органа, првостепени орган је све доказе који су предмет овог поступка ценио и у решењу дао њихову јасну и логичку анализу и у потпуности извео њихово чињенично, хронолошко и логичко повезивање, због чега се чињенично-правни закључак првостепеног органа не доводи у питање, као и да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени орган правилно применио материјално право. У погледу одлуке о дисциплинској мери, тужени орган сматра да приликом изрицања дисциплинске мере - новчане казне у износу од 10% од месечне плате запосленог остварене у месецу у ком је решење о утврђеној дисциплинској одговорности постало коначно, Дисциплински старешина није у потпуности поступио у складу са чланом 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова и да је у конкретном случају изрекао неадекватну дисциплинску меру, због чега је тужени орган ценећи све околности, преиначио изречену дисциплинску меру и изрекао дисциплинску меру – опомена, разматрајући да ће изречена дисциплинска мера позитивно утицати на запосленог да у свом будућем раду не чини овакве или сличне повреде службене дужности и да ће тиме бити постигнута сврха кажњавања, док се у осталом делу првостепено решење Дисциплинског старешине Полицијске управе у Врању, ДС бр. ... од 05.06.2015. године, потврђује и приговор

одбија као неоснован. Због наведених разлога, тужени орган је, у смислу одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, а имајући у виду цитиране одредбе Закона о општем управном поступку, Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, при чему тужени орган није оценио све наводе приговора тужиоца изјављеног против решења дисциплинског старешине од 29.05.2015. године, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што је, према налажењу Суда, оспорено решење донето применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, којом је прописано да ће другостепени орган одбити жалбу кад утврди да је поступак који је решењу претходио правилно спроведен и да је решење правилно и на закону засновано, а жалба неоснована, док је насупрот томе, диспозитивом оспореног решења, између осталог, делимично поништено решење дисциплинског старешине од 05.06.2015. године, измењен диспозитив наведеног решења, тако што је преиначена дисциплинска мера изречена наведеним решењем и изречена дисциплинска мера – опомена, због чега је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Осим тога, према налажењу Суда, тужиоцу је у спроведеном дисциплинском поступку стављена на терет лака повреда службене дужности из члана 156. став 1. тачка 2. Закона о полицији – “непрофесионални однос према грађанима или запосленима за време рада”, док насупрот томе, из чињеничног описа наведене лаке повреде службене дужности из диспозитива првостепеног решења дисциплинског старешине од 05.06.2015. године, не произлази који конкретни облик лаке повреде службене дужности је тужилац учинио, односно да ли се у конкретном случају ради о непрофесионалном односу према грађанима или запосленима за време рада. Осим тога, према налажењу Суда, тужени орган је у образложењу оспореног решења само уопштено констатовао да су наводи и примедбе из приговора усмерени на избегавање дисциплинске одговорности и у супротности са изведеним доказима, те не могу бити од утицаја на одлучивање и решавање у овој управној ствари. Овако дати разлози туженог органа у образложењу оспореног решења, према налажењу Суда, не могу се сматрати оценом навода приговора тужиоца изјављеног против решења дисциплинског старешине од 05.06.2015. године, у смислу одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган није дао разлоге на који начин је ценио наводе из приговора, нити конкретне разлоге због којих налази да они нису основани. Због наведених разлога, оспореним решењем су повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Разматрајући предлог тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Суд налази да природа ове управне ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о

управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је Суд, на основу Тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, број 121/12), одредио за састављање тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94,... и 93/14), за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 980,00 динара, док је за више тражени износ трошкова за састављање тужбе од стране адвоката до траженог износа од 30.000,00 динара, захтев тужиоца прекомеран, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 17.870,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Суд налази да тужиоцу не припадају остали трошкови по одмерењу Суда, имајући у виду одредбу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), према којој је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која одредба се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Како је тужилац петитумом тужбе захтевао и остале трошкове по одмерењу Суда, а није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, иако је то био дужан да учини, у смислу цитиране одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, то Суд налази да тужиоцу не припадају остали трошкови по одмерењу Суда.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.04.2017. године, II-3 У. 13547/15

Записничар,
Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СТЉ/ИО